

“*বিশেষ আত্মাসকলৰ কৰ্তব্য*”

আজি দিলাৰাম পিতাই নিজৰ দিলখুচ (অন্তৰ্বেৰে সুখী) সন্তানসকলৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছেইক। গোটেই বিশ্বৰ ভিতৰতেই সদায় অন্তৰ্বেৰে সুখী তোমালোক সন্তানসকলহে হোৱা। বাকী অন্য সকলোৱে কেতিয়াবা নহয় কেতিয়াবা কোনোবা নহয় কোনোবা অন্তৰ্বেৰে বেদনাৰে দুখী। এনেকুৱা অন্তৰ্বেৰে দুখক হৰণ কৰোতা দুখ-হতা, সুখদাতা পিতাৰ সুখ স্বৰূপ তোমালোক সন্তানসকল হোৱা। অন্য সকলোৰে অন্তৰ্বেৰে বেদনাৰ হয়! হয়! শব্দ উচ্চাৰিত হয়। আৰু তোমালোক অন্তৰ্বেৰে সুখী সন্তানসকলৰ অন্তৰ্বেৰে পৰা বাহ! বাহ! শব্দ উচ্চাৰিত হয়। যিদৰে স্থূল শৰীৰৰ বেদনা ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ হয় সেইদৰে আজিৰ মনুষ্য আত্মাসকলৰ অন্তৰ্বেৰে বেদনাও অনেক প্ৰকাৰৰ। কেতিয়াবা শৰীৰৰ কৰ্ম ভোগৰ বেদনা, কেতিয়াবা সমন্ধ সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা দুখী হোৱাৰ বেদনা, কেতিয়াবা ধন বেছিকৈ পোৱাৰ বা কম হৈ যোৱাৰ দুয়োটাৰে চিন্তাৰ বেদনা, আৰু কেতিয়াবা প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ পৰা প্ৰাপ্ত হোৱা দুখৰ বেদনা। এইদৰে এটাৰ পৰা অনেক বেদনাৰ জন্ম হৈ গৈ থাকে। বিশ্বখনেই দুখ বেদনাৰ আহ্বান কৰোতা হৈ গৈছে। এনেকুৱা সময়ত তোমালোক সুখদায়ী, সুখ স্বৰূপ সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য কি বাৰু? জন্ম-জন্মৰ দুখ-বেদনাৰ ধাৰৰ পৰা সকলোকে মুক্ত কৰা। এই পুৰণি ধাৰ দুখ বেদনাৰ ৰোগ হৈ গৈছে। এনেকুৱা সময়ত তোমালোক সকলোৰে কৰ্তব্য হৈছে দাতা হৈ যি আত্মাৰ যিটো প্ৰকাৰৰ ধাৰৰ ৰোগ লাগি আছে তেওঁক সেইটো প্ৰাপ্তিৰ দ্বাৰা ভৰপূৰ কৰা। যেনেদৰে শৰীৰৰ কৰ্মভোগৰ দুখ বেদনা প্ৰাপ্ত আত্মাই কৰ্মযোগী হৈ কৰ্মভোগৰ সমাপ্তি কৰে, তেনেকৈ কৰ্মযোগী হোৱাৰ শক্তিৰ প্ৰাপ্তি মহাদানৰ ৰূপত প্ৰদান কৰা। বৰদানৰ ৰূপত দিয়া, নিজেতো ধৰুৱাই হয় অৰ্থাৎ শক্তিহীন, খালী। এনেকুৱাসকলক নিজৰ কৰ্মভোগৰ শক্তিৰ অংশ দিয়া। কিবা নহয় কিবা নিজৰ হিচাপৰ পৰা তেওঁলোকৰ হিচাপত জমা কৰা তেতিয়াহে তেওঁলোক ধাৰৰ ৰোগৰ পৰা মুক্ত হ’ব পাৰিব। ইমান সময় যি পোনপটীয়াকৈ পিতাৰ সন্তান হৈ সৰ্বশক্তিৰ প্ৰাপ্তি জমা কৰিছা, সেই জমা কৰা হিচাপৰ পৰা উদাৰ অন্তৰ্বেৰে দান কৰা, তেতিয়াহে অন্তৰ্বেৰে দুখ সমাপ্ত কৰিব পাৰিব। যেনেকৈ অন্তিম সময় সমীপত আহি আছে, তেনেকৈ সকলো আত্মাৰ ভক্তিৰ শক্তিও সমাপ্ত হৈ গৈ আছে। দ্বাপৰৰ পৰা ৰজোগুণী আত্মাসকলৰ তথাপিও দান পূণ্য, ভক্তিৰ শক্তি নিজৰ হিচাপৰ বহীত জমা আছিল। সেইবাবে আত্মা নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কিবা নহয় কিবা শান্তিৰ সাধন আছিল। কিন্তু এতিয়া তমোগুণী আত্মাসকলে এই অলপ সময়ৰ সুখৰ আত্মা নিৰ্বাহৰ সাধনৰ পৰাও খালী হৈ গৈছে অৰ্থাৎ ভক্তিৰ ফলকো খাই বৈ খালী কৰি পেলাইছে। এতিয়া কেৱল নামতহে ভক্তি আছে। ফলস্বৰূপ ভক্তি নাই। ভক্তিৰ বৃক্ষজোপা বিস্তাৰিত হৈ গৈছে। বৃক্ষ জোপাৰ ৰংচঙীয়া জাকজমকতা নিশ্চয় আছে। কিন্তু শক্তিহীন হোৱাৰ বাবে ফলৰ প্ৰাপ্তি নহয়। যিদৰে স্থূল বৃক্ষ যেতিয়া পুৰামাত্ৰাই বিস্তাৰিত হৈ যায়, তেতিয়া জড়াজীৰ্ণ অৱস্থাত আহি উপনীত হয় তেতিয়া ই ফলদায়ক হ’ব নোৱাৰে। কিন্তু ছায়া প্ৰদান কৰোতা হৈ যায়। এনেদৰে ভক্তিৰ বৃক্ষজোপাইও অন্তৰ্বেৰে আনন্দিত কৰাৰ ছায়া নিশ্চয় দি আছে। গুৰু কৰি ল’লো, মুক্তি লাভ কৰিম। তীৰ্থযাত্ৰা দান পূণ্য কৰিলো, প্ৰাপ্তি হৈ যাব - এয়া অন্তৰ্বেৰে আনন্দিত কৰাৰ ভৰসাৰ ছায়া এতিয়াও বাকী আছে। “এতিয়া নহ’লেও কেতিয়াবা পাম”, এইটো ছায়াতেই বেচেৰা ভোলা ভক্তসকলে আৰাম কৰি আছে কিন্তু ফল নাই সেইবাবে সকলোৰে আত্মা নিৰ্বাহৰ হিচাপ খালী হৈ আছে। গতিকে এনেকুৱা সময়ত তোমালোক ভৰপূৰ আত্মাসকলৰ কৰ্তব্য হৈছে নিজৰ জমা কৰা ভাগৰ পৰা এনেকুৱা আত্মাসকলক সাহস, উৎসাহ প্ৰদান কৰা। জমা আছে নে নিজৰ প্ৰতিয়ে কেৱল উপাৰ্জন কৰিলা আৰু খালা। উপাৰ্জন কৰিলা আৰু খালা ইয়াক ৰাজযোগী আখ্যা দিয়া নহয়। স্বৰাজ্য অধিকাৰী বুলি কোৱা নহ’ব। ৰজাৰ ভৰাল সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে। প্ৰজাৰ প্ৰতিপালনৰ দ্বায়িত্ব ৰজাৰ ওপৰত থাকে। স্বৰাজ্য অধিকাৰী অৰ্থাৎ সকলো খাজনাৰে (সম্পত্তিৰে) ভৰপূৰ হয়। যদি খাজনাৰে ভৰপূৰ নহয় তেন্তে এতিয়াও প্ৰজা যোগীয়ে হয়। ৰাজযোগী নহয়। প্ৰজাই উপাৰ্জন কৰে আৰু খায়। চহকী প্ৰজাই কম বেছি পৰিমাণে জমা ৰাখে, কিন্তু ৰজা হৈছে খাজনাৰ মালিক। গতিকে ৰাজযোগী অৰ্থাৎ স্বৰাজ্য অধিকাৰী আত্মাসকলৰ কোনো প্ৰকাৰৰ খাজনাৰ ক্ষেত্ৰত জমাৰ হিচাপ খালী হ’ব নোৱাৰে। গতিকে নিজকে চোৱা খাজনাৰে ভৰপূৰ হোৱানে। দাতাৰ সন্তান সকলোকে দিয়াৰ ভাৱনা আছেনে নে নিজক লৈয়ে মস্তি (আনন্দ, মনোৰঞ্জন) কৰি আছে। নিজৰ পালনাতেই সময় অতিবাহিত হয় নে আনৰ পালনাৰ বাবে সময় আৰু খাজনা ভৰপূৰ হৈ আছে। ইয়াতেই সংগমৰ পৰাই আত্মিক পালনাৰ সংস্কাৰ থকা সকলোহে ভৱিষ্যতে প্ৰজাসকলৰ পালনকৰ্তা বিশ্বৰাজন হ’ব পাৰে। ৰজা বা প্ৰজাৰ ষ্টেম্প (মোহৰ) ইয়াৰ পৰাই লগাব লাগে। মৰ্যাদা তাত প্ৰাপ্ত হয়। যদি ইয়াৰ ষ্টেম্প নাই তেন্তে মৰ্যাদাও নাই। সংগমযুগ হৈছে ষ্টেম্প অফিচ। পিতাৰ দ্বাৰা, ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ দ্বাৰা ষ্টেম্প লাগে। গতিকে নিজক নিজে ভালদৰে চোৱা। জমা পৰীক্ষা কৰি চোৱা। এনেকুৱা যাতে নহয় যে সময়ত এটি মাত্ৰ অপ্ৰাপ্তিয়েও সম্পন্ন হোৱাত প্ৰৱঞ্চনা নকৰে। যিদৰে স্থূল ষ্টক জমা কৰে, যদি সকলো খাদ্য-সামগ্ৰী জমা কৰি ল’লা

কিন্তু সৰু দিয়াচলাইটো ৰৈ গ'ল তেন্তে খোৱা-সামগ্ৰীৰে কি কৰিব। অনেক প্ৰাপ্তি হ'লেও এটি অপ্ৰাপ্তিয়েও প্ৰৱঞ্চনা কৰিব পাৰে। এনেকুৱা এটি অপ্ৰাপ্তিয়েও সম্পন্নতাৰ মোহৰ লগোৱাৰ অধিকাৰী হোৱাত প্ৰৱঞ্চনা কৰিব।

এইটো নাভাবিবা যে স্মৰণৰ শক্তিতো আছে, কোনোবা এটি গুণৰ অভাৱ থাকিলে একো নহয়। স্মৰণৰ শক্তি মহান, প্ৰথম নম্বৰৰ, এইয়া ভাল কথা। কিন্তু কোনোবা এটি গুণৰ অভাৱেও সময়ত সম্পূৰ্ণ হোৱাত ফেইল কৰাই দিব। এইটো সৰু কথা বুলি নাভাবিবা। এটি এটি গুণৰ মহত্ব কি আৰু সম্বন্ধ কি, ইয়াৰো গভীৰ হিচাপ আছে, সেয়া পিছত কেতিয়াবা শুনাম।

তোমালোক বিশেষ আত্মাসকলৰ দ্বায়িত্ব কি? আজি এই বিষয়ে বিশেষভাৱে সোঁৱৰাই দিলো। বুজি পাইছা। এই সময়ত ৰাজধানী দিল্লীৰ বাসিন্দাসকল আহিছে নহয়নে। সেইবাবে ৰাজ্য অধিকাৰীৰ কথা শুনালো। এনেয়ে ৰাজধানীত মহল (অটালিকা) নোপোৱা। পালনা কৰি প্ৰজা বনাব লাগিব। দিল্লী বাসিন্দা সকলেতো বৰ ধুম-ধামেৰে তৈয়াৰী কৰি আছা নহয় জানো। ৰাজধানীতে থাকিব নহয়নে, দূৰলৈতো নোযোৱা নহয়।

গুজৰাটবাসীটো এতিয়াও লগতে আছে। সংগমত মধুবনৰ লগত আছে গতিকে ৰাজ্যতো লগতে থাকিব নহয় জানো। লগত থকাৰ দূত সংকল্প কৰিছা নহয়। তৃতীয়তে হৈছে ইন্দোৰ। ইন-দোৰ অৰ্থাৎ ঘৰত থাকোতা। গতিকে ইন্দোৰ য'নৰ সকলে ৰাজ্যৰ ঘৰতো থাকিব নহয়। এতিয়াও বাবাৰ অন্তৰ ৰূপী ঘৰত থাকোতা হোৱা। গতিকে তিনিওটিৰে সমীপতাৰ ৰাশি মিলে। সদায় এনেদৰেই এই ভাগ্যৰ ৰেখাক স্পষ্ট আৰু বিস্তাৰক প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। অম্বা-

এনেদৰে সদায় সম্পন্নতাৰ গুৰু দ্বায়িত্ব পালন কৰোতা, নিজৰ দাতা ভাৱৰ শ্ৰেষ্ঠ সংস্কাৰেৰে সকলোৰে দুখ হৰণ কৰোতা, সদায় স্বৰাজ্য অধিকাৰী হৈ আত্মিক পালনা কৰোতা, সৰ্ব খাজনাৰে ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ কৰোতা, মাষ্টাৰ দাতা বৰদাতা, এনেকুৱা ৰাজযোগী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাটিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ:-

1. সদায় নিজকে সাক্ষীভাৱৰ আসনত অধিষ্ঠিত আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে বাৰু? এই সাক্ষীভাৱৰ স্থিতি সকলোতকৈ উত্তম শ্ৰেষ্ঠ আসন। এই আসনত বহি কৰ্ম কৰিলে নাইবা চালে বহুত আনন্দ লাগে। যিদৰে আসন ভাল হ'লে বহিবলৈ আমেজ অনুভৱ নহয় জানো। আসন ভাল নহ'লে বহিবলৈ আমেজ নালাগে। গতিকে এই সাক্ষীভাৱৰ আসন সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আসন। এই আসনত সদায় থাকানে? জগতততো আজিকালি আসনৰ পিছত দোৰা-দোৰি কৰি থাকে। তোমালোকে কিমান ভাল আসন পাইছা। যি আসনৰ পৰা কোনেও নমাব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ কিমান ভয়, আজি আসন আছে কালিলৈ নাই। তোমালোকৰতো অবিনাশী নিৰ্ভয় হৈ বহি থাকিব পাৰা। গতিকে সাক্ষীভাৱৰ আসনত সদায় থাকানে? আপচেট (অসক্তষ্ট) হওঁতাসকল চেট (স্থিত) হ'ব নোৱাৰে। সদায় এইখন আসনত স্থিত হৈ থাকা। এয়া এনেকুৱা আৰাম দায়ক আসন য'ত বহি যি চাব বিচৰা, যিয়ে অনুভৱ কৰিব বিচৰা সেয়া কৰিব পাৰা।

2. নিজক এই সৃষ্টিৰ ভিতৰত কোটিৰ মাজত কেইজনমান আৰু কেইজনমানৰ ভিতৰতো কোনোবা.... এনেকুৱা বিশেষ আত্মা বুলি ভাবানে? যি গায়ন আছে যে কোটিৰ মাজত কোনোবাহে পিতাৰ হয়, সেয়া আমি হওঁ। এইটো আনন্দ সদায় থাকেনে? বিশ্বৰ অনেক আত্মাই পিতাক পাবৰ বাবে যত্ন কৰি আছে আৰু আমি পাই গ'লো! পিতাৰ হোৱা অৰ্থাৎ পিতাক পোৱা। জগতৰ লোকে বিচাৰি আছে আৰু আমি তেওঁৰ হৈ গ'লো। ভক্তি মাৰ্গ আৰু জ্ঞান মাৰ্গৰ প্ৰাপ্তিত বহুত পাৰ্থক্য আছে। জ্ঞান হৈছে শিক্ষা কিন্তু ভক্তি শিক্ষা নহয়। সেয়া অলপ সময়ৰ আধ্যাত্মিক মনোৰঞ্জন। কিন্তু সদাকালৰ প্ৰাপ্তিৰ সাধন হৈছে জ্ঞান। গতিকে সদায় এইটো স্মৃতিত থাকি আনকো সমৰ্থ কৰি তোলা। যিটো খেয়াল সপোনতো নাছিল সেয়া বাস্তৱত পাই গ'লা। পিতাই প্ৰতিটো কোণৰ পৰা সন্তানসকলক উলিয়াই নিজৰ কৰি ল'লে। গতিকে এইটো আনন্দত থাকা।

3. সকলোৰে নিজকে এজনেই পিতাৰ, এটাই মতত চলোতা একৰস স্থিতিত স্থিত হওঁতা বুলি অনুভৱ কৰানে? যেতিয়া এজনেই পিতা, অন্য কোনো নাই তেন্তে সহজেই একৰস স্থিতি হৈ যায়। এইটো অনুভৱ কৰিছানে? যেতিয়া দ্বিতীয় কোনো নায়েই তেন্তে বুদ্ধি ক'লে যাব অন্য ক'ৰবালৈ যোৱাৰ মাত্ৰাই নাই। হয়েই এজন। য'ত দুই চাৰিটা কথা থাকে তেন্তে ভাৱৰ মাত্ৰা থাকি যায়। যেতিয়া এটাই ৰাস্তা তেন্তে ক'লে যাব। গতিকে ইয়াত ৰাস্তা দেখুৱাবলৈও সহজ বিধি আছে – এজন পিতা, এটা মত, একৰস এটাই পৰিবাৰ। গতিকে এটাই কথা যদি মনত ৰাখা তেন্তে এক নম্বৰ হৈ যাব। এজনৰ হিচাপেই

জানিব লাগে, বচ। য'তেই নাথাকা কিন্তু এজনৰ যদি স্মৃতি থাকে তেতিয়া সদায় লগত থাকিবা, দূৰৈত নহয়। য'ত পিতাৰ সংগ আছে ত'ত মায়া লগত থাকিব নোৱাৰে। পিতাৰ পৰা কাষৰীয়া হ'লে মায়া আহে। এনেয়ে নহে। কাষৰীয়া নহ'লে মায়াও নাহিব। এজনৰে মহত্ব আছে।

অধৰ কুমাৰসকলৰ লগত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ:

সদায় প্ৰবৃত্তিত থাকিও অলৌকিক বৃত্তিত থাকানে? গৃহস্থী জীৱনৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকোতা, সদায় ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) ৰূপত থাকোতা হোৱা। এনেকুৱা অনুভৱ কৰানে? ট্ৰাষ্টী মানে সদায় সুখী আৰু গৃহস্থী মানে সদায় দুখী, তোমালোক কোন হোৱা বাৰু? সদায় সুখী। এতিয়া দুখৰ সংসাৰ এৰি দিলা। ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলাই আহিলা। এতিয়া সংগম যুগী সুখৰ সংসাৰত আছা। অলৌকিক প্ৰবৃত্তিত থাকোতা হোৱা, লৌকিক প্ৰবৃত্তিৰ নহয়। পৰস্পৰৰ মাজতো অলৌকিক বৃত্তি, অলৌকিক দৃষ্টি যাতে থাকে।

নিমিত্ত ভাৱৰ চিন হৈছে সদায় উপৰাম আৰু পিতাৰ মৰমৰ। যদি উপৰাম আৰু মৰমৰ নহয় তেন্তে ট্ৰাষ্টী নহয়। গৃহস্থী জীৱন অৰ্থাৎ বন্ধনৰ জীৱন। ট্ৰাষ্টী জীৱন নিৰ্বন্ধন। ট্ৰাষ্টী হ'লে সকলো বন্ধন সহজে সমাপ্ত হৈ যায়। বন্ধন মুক্ত যদি হোৱা তেন্তে সদায় সুখী হৈ থাকিবা। তেওঁলোকৰ সন্মুখত দুখৰ লহৰ আহিব নোৱাৰে। যদি সংকল্পতো আহে মোৰ ঘৰ, মোৰ পৰিবাৰ, এয়া মোৰ কাম তেন্তে এই স্মৃতিয়েও মায়াক আহ্বান কৰে। গতিকে 'মোৰ'বোৰক 'তোমাৰ' কৰি দিয়া। য'ত 'তোমাৰ' ত'ত দুখ শেষ। 'মোৰ' বুলি কোৱা আৰু মূৰ্ছিত হোৱা, 'তোমাৰ' বুলি কোৱা আৰু আনন্দত থকা। এতিয়াই যদি আনন্দত নাথাকা তেন্তে কেতিয়া থাকিবা। সংগম যুগ হৈছেই আনন্দৰ যুগ সেইবাবে সদায় আনন্দত থকা। সপোন আৰু সংকল্পতো যাতে ব্যৰ্থ নাথাকে। আধাকল্প সকলো ব্যৰ্থতাৰে হেৰুৱালা, এতিয়া হেৰুওৱাৰ সময় পূৰা হৈ গ'ল, উপাৰ্জনৰ সময়। যিমনেই সমৰ্থ হ'ব সিমনেই উপাৰ্জন কৰি জমা কৰিব পাৰিবা। ইমানেই জমা কৰা যাতে 21 জন্ম আৰামেৰে খাই বৈ থাকিব পাৰা। ইমান জমা ৰাখা যাতে অন্যকো দিব পাৰা কিয়নো দাতাৰ সন্তান হোৱা। যিমনেই জমা হ'ব সিমনেই আনন্দত নিশ্চয় থাকিবা।

সদায় এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই এইটো লগনতে মগন হৈ থাকিবা। য'ত লগন আছে ত'ত বিঘ্ন তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। দিন হ'লে ৰাতি নাথাকে, ৰাতি হ'লে দিন নাথাকে। লগন আৰু বিঘ্নও এনেকুৱা। লগন এনেকুৱা শক্তিশালী যে বিঘ্নক ভস্ম কৰি দিয়ে। এনেকুৱা লগনত থাকোঁতা নিৰ্বিঘ্ন আত্মা হোৱানে? যিমনেই ডাঙৰ বিঘ্ন নহওক, মায়া বিঘ্ন ৰূপ হৈ নাহক কিন্তু লগনত থকাসকলে সেয়া পাৰ কৰে যেনেকৈ মাখনৰ পৰা চুলি উলিওৱা হয়। লগনেই সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰায়। য'ত পিতা আছে ত'ত প্ৰাপ্তি নিশ্চয় আছে। যি পিতাৰ খাজনা সেয়া সন্তানৰো।

মাতাসকলৰ লগত:- শক্তি দল হোৱা নহয়নে। মাতাসকল জগত মাতা হৈ গ'ল। এতিয়া হৃদৰ মাতা নহয়। সদায় নিজকে জগত মাতা হিচাপে ভাবিবা। হৃদৰ গৃহস্থীত বান্ধ খাই থাকোঁতা নহয়। বেহৃদৰ সেৱাত সদায় আনন্দিত হৈ থাকোতা। পিতাই কিমান শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদা দিলে। দাসীৰ পৰা শিৰৰ মুকুট কৰি তুলিলে। বাহ! মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য! বচ এইটোৱে গীত গাই থাকা। মাথোন এইটো এটাই কামেই পিতাই মাতাসকলক দিছে কিয়নো মাতাসকল বহুত দিশহাৰা হৈ ভাগৰি পৰিছে। গতিকে পিতাই মাতাসকলৰ ভাগৰুৱা অৱস্থা দেখি তেওঁলোকক ভাগৰৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ আহিছে। 63 জন্মৰ ভাগৰুৱা অৱস্থা এই এটা জন্মতে সমাপ্ত কৰি দিলে। এক চেকেণ্ডত সমাপ্ত কৰি দিলে। পিতাৰ হ'লা আৰু ভাগৰ শেষ। মাতাসকলে দুলিবলৈ আৰু দোলাবলৈ ভাল পায়। গতিকে পিতাই মাতাসকলক আনন্দৰ, অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ দোলনা দিছে। সেই দোলনাত দুলি থাকিবা। সদায় সুখী, সদায় সৌভাগ্যৱতী হৈ গ'লা। অমৰ পিতাৰ অমৰ সন্তান হৈ গ'লা, বাপদাদাও সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হয়। অচ্ছা।

বৰদান: সম্পন্নতাৰ দ্বাৰা সদায় সন্তুষ্টতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা সম্পত্তিবান হোৱা স্বৰাজ্যৰ সম্পত্তি হৈছে জ্ঞান, গুণ আৰু শক্তিবিলাক। যি এই সৰ্ব শক্তিৰ দ্বাৰা সম্পন্ন স্বৰাজ্য অধিকাৰী তেওঁ সদায় সন্তুষ্ট হয়। তেওঁৰ ওচৰত অপ্ৰাপ্তিৰ নাম-চিহ্ন নাথাকে। হৃদৰ ইচ্ছাৰ পৰা অবিদ্যা (অপৰিচিত) - ইয়াকে কোৱা হয় সম্পত্তিবান। তেওঁ সদায় দাতা হ'ব, মাগোতা নহয়। তেওঁ অখণ্ড সুখ-শান্তিময় স্বৰাজ্যৰ অধিকাৰী হয়। যিকোনো প্ৰকাৰৰ পৰিস্থিতিয়ে তেওঁৰ অখণ্ড শান্তিক খণ্ডিত কৰিব নোৱাৰে।

স্লোগান: জ্ঞানৰ নেত্ৰে তিনিও কালকে আৰু তিনিও লোককে জানোতাজন মাষ্টৰ নলেজফুল হয়।

!! ཨྐྱྃ ༸མ་གྲོང་ཁྱེད་ཀྱི་ཕྱི་རྒྱལ་གྱི་འབྲུག་པུ་ཡོན་ཅེས་ཤིང་།

ॐ शान्ति!!